

však st-l sám ani netvrdí, že nutnost taková již v době záboru zde byla, a naopak podle zjištění v komis. protokolu ze dne 11. října 1923 zabírané místnosti v onu dobu obydleny nebyly, platí i o této námitce totéž, co právě řečeno o námitce ohroženého bydlení pro případ nutnosti ubytovati rodiče st-lovy. — — —

Za tohoto stavu věci nelze shledati, že by závěr žal. úřadu toho obsahu, že nuceným nájmem zabíraných místností ani bydlení ani živnost st-lova ohrožena není, odporoval spisům nebo spočíval na neúplném skutkovém zjištění aneb že by úřad k němu byl dospěl řízením, trpícím nějakými podstatnými vadami, pročež nebylo lze shledati ani nezákonnosti ani vadnosti ve výroku žal. úřadu, a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4622.

Dávka z přírůstku hodnoty: Vydáním pravidel o dávce z přírůstku hodnoty č. 143/1922 pozbyl dávkový řád č. 545/1920 platnosti, pokud jde o převody nemovitostí nastalé ode dne 23. května 1922.

(Nález ze dne 20. dubna 1925 č. 4877).

Věc: Teodor S., Žofie F. a Jan P. v I. proti moravskému zemskému výboru o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem z 18. srpna 1923 vyměřil mor. zem. výběrčí úřad v Brně dávku z přírůstku hodnoty z převodu domu č. p. — v I. kupní smlouvou ze 17. listopadu 1922, zcizeného Theodorem S. a Žofií F. Janu P. v I. částkou 13.945 K 12 h.

Proti rozkazu tomu uplatnily obě smluvní strany v odvolání nárok, aby dávka dle ustanovení § 12, odst. posl., nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb., se zřetelem k trvání držby pro vyměření dávky rozhodné, snížena byla o 10% resp. 20% proto, že Žofie F. nabyla polovice zcizeného domu odevzdací listinou v roce 1898 a Theodor S. kupní smlouvou z 22. února 1905.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno z těchto důvodů: »Podle § 12, posl. odst., dávkových pravidel vyhlášených nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. sníží se sice dávka o 10%, trvá-li držba pro vyměření dávky rozhodná déle než 10 let a o 20%, trvá-li tato držba déle než 20 let, při výpočtu doby držby neběře se však dle 2. odst. § 11 dávk. pravidel ohled na dobu držby před 1. lednem 1914. Nelze tudíž v případech, kde zcizených nemovitostí nabyto bylo před 1. lednem 1914, vzít zřetelem na skutečnou dobu držby, nýbrž pouze na dobu ode dne 1. ledna 1914. Z toho plyne, že snížení upravené § 12 nabude praktického významu teprve u převodů, které nastanou dnem 1. ledna 1924 a později. V daném případě nabyto bylo zcizených nemovitostí v roce 1898 resp. 1905; doba držby pro vyměření dávky rozhodná a počítaná po rozumu uvedených ustanovení ode dne 1. ledna 1914 nečiní tedy 10 let a byl proto vyměřující úřad v právu, nesnížil-li dávky vůbec«.

O stížnosti nařikající rozhodnutí toto pro nezákonnost uvážil nss: St-lé popírají platnost § 11 dávk. pravidel, vyhlášených jako dodatek III. k prov. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb., podle něhož při výpočtu držby neběře se ohled na dobu držby před 1. lednem 1914, tvrdíce, že ustanovení toto jest v rozporu s ustanovením § 11 nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb., dle něhož se při výpočtu držby neběře ohled na dobu držby před 1. lednem 1903; nařízení toto bylo prý vydáno dle zák. z 9. dubna 1920 č. 280 Sb. a má tedy moc dřívějšího zem. zákona, a nemůže býti změněno pouhým prov. nařízením k jinému zákonu, totiž k ob. fin. novele z 12. srpna 1921 č. 329 Sb.

Názor tento nelze uznati správným.

Nss již ve svém nál. Boh. 4017 adm. vyslovil právní názor, že ob. fin. novelou, tedy zákonem, a to odst. 4. § 35 ve spojení s § 37 byla vláda k vydání jednotného řádu o vybírání dávky z přírůstku hodnoty výslovně zmocněna, takže tímto zákonným ustanovením objektivní právo dávky z přírůstku hodnoty bylo nově upraveno a dosavadní předpisy zákonné zrušeny. Na základě cit. ustanovení ob. fin. novely, tedy na základě ustanovení zákona a zmocnění v něm obsažených, byla vydána pravidla nařízením z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. a spolu s tímto nařízením vyhlášena dne 23. května 1922, a nabyla dle § 30 účinnosti od tohoto dne a platí pro převody nastalé od téhož dne.

Vydáním jich pozbylo tedy vl. nař. č. 545/1920 platnosti, pokud jde o převody nemovitostí, nastalé ode dne 23. května 1922, a postrádá tedy názor stížností hájený vzhledem k tomu, že jde o převod uskutečněný kupní smlouvou ze dne 17. listopadu 1922 veškerého základu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4623.

Administrativní řízení. — Pošta. — Dávka z přírůstku hodnoty: O doručování poštou doporučeně s návratkou.

(Nález ze dne 20. dubna 1925 č. 5942.)

Prejudikatura: Boh. 3203 adm.

Věc: Dr. ing. František S. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvod y. Platebním rozkazem z 2. června 1922 vyměřil zem. insp. pro zem. dávky v Praze z převodu mlýna v L., jež st-l kupní smlouvou z 27. července 1921 zcizil za 265.000 K, dávku z přírůstku hodnoty částkou 51.190 K 88 h. V odvolání žádal st-l, aby k nabývací hodnotě připočtena byla částka 40.000 Kč z důvodu vynaložených nákladů na trvalé zlepšení hodnoty nemovitosti, namítaje, že vyzvání k podání příznání k dávce neobdržel a vydané vyzvání doručeno bylo toliko jeho manželce. Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání zamítnul, vysloviv v důvodech právní názor, že preklusi ve smyslu § 16 d. ř. není na závadu, že manželka st-lova vybídnutí inspektorátu za něho přijala, ježto dle dávko-